

De mond in de rol van opper-agressor

★★★★☆

Door Minke Muilwijk

Gebeurtenis: dansvoorstelling 'Mouth Music' door Noord Nederlandse Dans. **Programma:** werk van Andrea Miller, Edan Gorlicki, Einav Eshel en Stephen Shropshire.

Met: Aimée Lagrange, Davide Pietro Cocchiara, Gaetano Badalamenti, Natalia Zinchenko, Nir Veledniger, Olive Lopez, Kim Kohlmann, Ceren Yavan. **Licht:** Otto Eggersglüss.

Gezien: 21/2 Grand Theatre, Groningen. **Publiek:** uitverkocht. **Nog te zien:** 12/3 De Molenberg, Delfzijl; 25/3 't Kielzog, Hoogezand; 23/4 De Kolk, Assen; 28/4 De Meenthe, Steenwijk; 29/4 De Tamboer, Hoogeveen; 1/5 Odeon, Zwolle.

In *Mouth Music* van Noord Nederlandse Dans speelt de mond, dat was de opdracht, nu eens een fysieke rol in het dansstuk. Een wat gezocht thema, dat niettemin heel aardig uitpakte, vooral in Andrea Millers *I can see myself in your pupil*. Dat was een lekker hitserig en kitscherig stuk waarin met veel Freddy Mercury-achtig overstrekken en ander nictierig misbaar de dansante tong over het voetlicht werd gebracht. De mond kreeg de hoofdrol in overdadig geplaybackte liedjes van Balkan Beat Box. Bij alle agressie in de van

oorsprong tedere gebaren in Millers danstaal speelde de mond de rol van opper-agressor: wijdopen, in formatie, frontaal, hakten de geplaybackte 'Alleluja's' er goed in.

Zonder natuurlijk echt bedreigend te worden; Miller eindigde met een brede grijns in duplo, en er werd zo mooi gedanst dat je je met liefde in de maling liet nemen.

Voorstelling met Nynke Laverman

Noord Nederlandse Dans maakt volgend seizoen een voorstelling met zangeres Nynke Laverman. Artistiek leider Stephen Shropshire verzorgt de choreografieën, terwijl Laverman samen met de dansers op het podium staat. Hoe de

voorstelling er precies uit gaat zien is nog niet bekend. Het is de bedoeling dat Laverman arrangementen van hedendaagse popliedjes gaat zingen. De première is op 21 oktober in de Stadsschouwburg in Groningen.

Bij Miller vergeleken waren de andere choreografieën, het mondwerk betreffende, wat minder uitgesproken. Erg mooi was Purcells castratenzang, waarop voormalig Galili-danser Edan Gorlicki zijn dansers gemankeerd liet voortstrompelen. Daarna nam de megafoon het over, als verlengstuk, zeg maar, van de mond. Ofwel als piëdestal en struikelblok. Daarbij zagen we ook de glitervestjes terug. Opnieuw was het geheel weer van een aangename sixties-kitsch, met Natalia Zinchenko in de prachttrol van danseres-zonder-benen en playback-dramaqueen. Komt dat zien.